చక్రభ్రమణం

జీడిగుంట రామచంద్రమూర్తి

గంట మ్రోగింది ...

ఆ వెంటనే స్పీకర్‌లోంచి ఎనౌన్స్‌మెంట్ విని పించింది.

"గోదావరి ఎక్స్‌ప్రెస్ మరికొన్ని నిమిషాల్లో ఒకటో నెంబరు ప్లాట్‌ఫారం మీదకు వచ్చు చున్నది!"

అంతకుముందు గంటన్నర నుంచీ ప్లాట్‌ఫారం మీద అటూ ఇటూ తిరుగుతూ, అడ్డదిడ్డంగా ఆలోచిస్తూ కాలక్షేపం చేస్తున్న ప్రకాశానికి ఆ ఎనౌన్స్‌మెంటు వినగానే ప్రాణం లేచొచ్చింది.

కర్చీఫ్ తీసి ముఖం తుడుచుకున్నాడు. ఆ తర్వాత దువ్వెన తీసి తల దువ్వుకున్నాడు. ప్యాంటు జేబుల్లో చేతులు పెట్టుకుని సన్నగా ఈల వేస్తూ రాబోయే రైలుకోసం మరింత ఆత్రతగా చూస్తూ నిలి బడ్డాడు.

ప్లాట్‌ఫారం మీద రైల్వే పోర్టర్ల హడావిడి ఎక్కువైంది. రైలుపట్టాల మీద నుంచి దృష్టిని కొసకంటా సారించేడు ప్రకాశం. కనుచూపుమేరలో రైలు కనుపిస్తోంది.

తన జీవితంలో ఎన్నోసార్లు అలా స్టేషన్‌లోకి వస్తున్న రైళ్ళను చూసేడు ప్రకాశం. ఎప్పుడూ ఏమీ అనిపించలేదు. కానీ ఇప్పుడు స్టేషన్‌లోకి వస్తున్న గోదావరి ఎక్స్‌ప్రెస్ కొత్తగా—వింతగా— చైతన్య రథంలా కనిపిస్తోంది. తన ఒంట్లోకి ఒక రకమైన పులకింత ప్రవేశించి, మనసును ఉక్కిరి బిక్కిరి చేస్తోంది.

మళ్ళీ అటువైపు చూసేడు. రైలింకా కను చూపు మేరలోనే ఉంది. కొత్త పెళ్ళికూతురులా, సిగ్గుపడుతూ స్టేషన్‌లోకి అతి నెమ్మదిగా వస్తోంది.

ఇంక కొన్ని క్షణాల్లోనే ప్లాట్‌ఫారం మీదకు వచ్చి ఆగుతుంది. రైలులోంచి సీత దిగుతుంది. తనను చూడగానే వల్లమాలిన సిగ్గుపడుతుంది.

అవును మరి ... కొత్తపెళ్ళికూతురుకి సిగ్గు ఉండదా?

ఇప్పుడు సీత ఎలా ఉందో? ... తను సీతను చూసి నాలుగు నెలలయిపోయింది.

సరిగ్గా నాలుగు నెలల క్రితం —

ఒక రోజు ప్రొద్దున్నే ఎనిమిదిన్నరకి సీత మెడలో మూడు ముళ్ళూ వేసేడు. అదే రోజు రాత్రి ఎనిమిదిన్నరకి తననూ, సీతనూ ఒక గదిలోకి తోసేసి తలుపులు వేసేశారు.

శోభనం! ... వరుసగా మూడు రాత్రిళ్ళు ... పొంగి పొరలే కోరికల పరవళ్ళు ... రెండు జీవితాలను తీర్చిదిద్దే పరవళ్ళు ...!

"ఇప్పుడు నేను ఒంటరిగా వెళ్ళిపోవాలంటే దిగులుగా ఉంది. నువ్వుకూడా నాతో వచ్చెయ్, సీతా!" శోభనం అయిపోయిన తర్వాత నాలుగో రోజు పొద్దున్న అడిగేడు తను.

"ఈ మూడు రోజులూ తమరు చేసిన ఘన

కార్యానికి కనీసం మూడు నెలలయినా రెస్టు కావాలి! నాకు ... పైగా పరీక్షలు కూడా దగ్గర కొస్తున్నాయి. అందుకని దొరగారు నాలుగు నెలలు ఓపిక పట్టాలి." తన గిరిజాల జుట్టును వేళ్ళతో మెలి పెడుతూ అంది సీత. అప్పుడు ఆమెను తన దగ్గరగా గుండె మీదకు లాక్కుని, ముద్దొచ్చే ఆమె పెదవులపై పిచ్చిగీతలు గీస్తూ అన్నాడు:

"చదువుకోసం నిద్రాహారాలు మానేసి ఆరోగ్యం పాడుచేసుకోకు! అసలు నువ్వు పరీక్ష పాసై ఉద్యోగం చెయ్యక్కర్లేదు. నా క్కావలసిందల్లా ఈ పెదాలూ, ఈ కళ్ళూ, ఈ అందం ... ఇవే!"

తన మాటలకు సీత బుగ్గలు సిగ్గుపడ్డాయి, కనురెప్పలు బరువెక్కి మూతపడ్డాయి. తన రెండు చేతులతోటీ ఆమె ముఖాన్ని పైకెత్తి చూసేడు...

అప్పుడు — ఆమె కళ్ళలో కన్నీళ్ళు చుమక్కుమని మెరిసేయి.

తనకు తెలుసు, అవి ప్రేమాశ్రువులు!

ఆ దృశ్యాన్ని తన గుండెలో ప్రతిష్ఠించుకుని ప్రతి రోజూ, ప్రతి రాత్రీ, ప్రతి నిమిషం గుర్తు చేసుకుంటూ ఈ నాలుగు నెలలూ గడిపేశాడు.

ఇప్పుడు సీత వచ్చేస్తోంది. తనతో జీవితాన్ని పంచుకోటానికి కొత్త కాపురంలోకి తొలిసారిగా కుడికాలు పెడుతోంది. సీతను తీసుకొస్తున్న గోదావరి ఎక్స్‌ప్రెస్ ప్లాట్‌ఫారం మీదకు వచ్చేసింది.

ప్రతి కంపార్ట్‌మెంట్‌లోకీ ఆత్రతగా చూస్తున్నాడు ప్రకాశం.

అక్కడ—

అతని చూపులు నిలిచిపోయినచోట —

ఆ కంపార్ట్‌మెంట్ కిటికీలోంచి బయటకు చూస్తూ చెయ్యి వూపుతోంది సీత.

గబగబా అక్కడకు నడిచేడు.

"సామాన్లు అందుకోండి!" కంపార్ట్‌మెంట్ లోంచే ఒక సూట్‌కేసు ప్రకాశానికి అందించబోయింది సీత.

"అలా ఉంచెయ్ ... పోర్టర్ తీసుకొస్తాడు!" అంటూ పోర్టర్‌ని పిలిచేడు ప్రకాశం.

"మొత్తం పదహారు శాల్తీ లుండాలి!" పోర్టర్ సామాన్లు దించుతూంటే వాటిని లెఖ్ఖ పెడుతూ చెప్పింది. లెఖ్ఖ పెట్టటంలో ప్రకాశంకూడా సాయం చేశాడు.

"పది రూపాయలిప్పించండి! బయ టేసేస్తా!" అన్నాడు పోర్టరు తలపాగా బిగించి కట్టుకుంటూ.

"అమ్మో! పది రూపాయలే! అనకాపల్లిలో అయి దిచ్చి వేయించాం!" సీత చెప్పింది.

"అనకాపల్లికీ, హైదరాబాద్‌కీ రేట్లలో చాలా తేడా ఉంటుంది, సీతా!" అని ఆమెకు బదులు చెప్పి, "సరే, జాగ్రత్తగా పట్రా!" అంటూ పోర్టర్‌కి ఆర్డరేశాడు ప్రకాశం.

"ఈ సంచీ నేను తెస్తాన్లెండి! ఇందులో ఆవకాయ జాడీ ఉంది!" ఒక సంచీ తీసుకోబోయింది సీత.

"నువ్వేం తేవద్దు! పది రూపాయ లిస్తున్నాం. వాడే తెస్తాడు. కావాలంటే కొంచెం జాగ్రత్తగా తెమ్మని చెబుదాంలే!" పోర్టర్‌కి వినిపించకుండా ఆమెకు చెప్పి, ఆ సంచీనికూడా పోర్టర్ చేతికి అందించాడు.

ఇద్దరూ స్టేషన్‌లోంచి బయట కొచ్చారు. సామానంతా డిక్కీలో సర్ది, పది రూపాయల కాగితం అందుకున్నాడు పోర్టరు.

టాక్సీ బయలుదేరింది.

"ప్రయాణం బాగా జరిగిందా?" సీతకు కొంచెం దగ్గరగా జరుగుతూ అడిగాడు కొన్ని నిమిషాల తరవాత.

"నాన్న బెర్తు తీసుకున్నారు. నిడదవోలు వచ్చేసరికే నిద్ర పట్టేసింది. మళ్ళీ సికింద్రాబాద్‌దాకా మెలకువ రాలేదు!" చెప్పింది.

"నాకైతే రాత్రి అసలు నిద్రే పట్టలేదు!"

"ఏం?"

"ఏమో? ఎప్పుడు తెల్లవారుతుందా అని తూర్పు దిక్కే చూస్తూ పడుకున్నాను. అసలు పొద్దున్నే మెలకువ వస్తుందో రాదోనని ఆరింటికి అలారం కూడా పెట్టుకున్నాను."

"మోగిందా?"

"ఏమో! నేను అయిదింటికే వచ్చేశాను స్టేషన్‌కి!" చెప్పాడు ప్రకాశం.

ఆశ్చర్యపోయింది సీత. పోతూనే అడిగింది:

"అయిదింటికే వచ్చేశారా? అంత తొందరగా ఎందు కొచ్చారూ? రైలు ఏడింటికని తెలీదా?"

"తెలుసనుకో! అయినా అప్పుడప్పుడు కొన్ని కొన్ని రైళ్ళు 'బిఫోర్ టైమ్' వచ్చేస్తూంటాయి... అందుకని..."

నవ్వేసింది సీత.

కాస్సేపటికి టాక్సీ ఇంటి ముందు ఆగింది. డిక్కీలో ఉన్న సామాన్లన్నింటినీ తానొక్కడే గబగబా లోపలకు చేర్చాడు ప్రకాశం.

"ఇల్లు బాగుందండీ! అద్దెంత?" లోపలకు వచ్చిన తరవాత ఇల్లంతా పరిశీలనగా చూస్తూ అడిగింది సీత.

"అవన్నీ తరవాత మాట్లాడుకుందాం. బాత్‌రూమ్‌లో కుళాయి వస్తూంది. ముందు స్నానం కానియ్. ఈ లోగా నేను కాఫీ రెడీచేస్తాను." బట్టలు మార్చుకుంటూ చెప్పాడు.

"ముందు మీరు కానివ్వండి! మళ్ళీ ఆఫీసుకు టైమవుతుందేమో!"

"ఇవాళా, రేపూ ఆఫీసుకు సెల వెట్టేశాను!" గర్వంగా చెప్పాడు ప్రకాశం.

• • •

రావలసిన టైమ్ కంటే ఒక గంట ఆలస్యంగా వచ్చి ఆగింది గోదావరి ఎక్స్‌ప్రెస్.

భుజం మీద నిద్ర పోతున్న చంటిపాపను కుడి చేత్తో జాగ్రత్తగా పట్టుకుని, ఎడం చేత్తో ప్లాస్టిక్ బుట్ట పుచ్చుకుని రైలు దిగింది సీత.

రెండు నిమిషాలు అటూ, ఇటూ ఆత్రతగా చూసింది. ప్రకాశం కనిపించ లేదు.

'ఒకవేళ తాను వస్తున్నట్టు రాసిన ఉత్తరం అందలేదా?' అనుకుంది సీత.

'అందకపోతే మాత్రం? ఫలానా రోజున బయలుదేరి రమ్మని ఆయనేగా చెప్పారు. చంటిపిల్లతోటీ, సామాను తోటీ వస్తున్నానని తెలిసికూడా ఇలా ఎందుకు చేశారో? ఒకవేళ స్టేషన్ కొచ్చి బండి లేటని తెలియగానే ఇంటికి వెళ్ళి పోయారా? ఇప్పుడేం చేయాలి?"

అలా ఆలోచిస్తూనే ఆత్రతగా చూస్తున్న ఆమెకు దూరం నుంచి హడావిడిగా పరుగెత్తు కొస్తున్న ప్రకాశం కనిపించాడు.

"హమ్మయ్య! వచ్చారు కదా!" తృప్తిగా వూపిరి పీల్చుకుంది సీత.

"వెధవ బండి ఇంత పెందరాళే వచ్చేస్తుందనుకో లేదు!" రైలులోంచి సామాన్లు కిందికి దించుతూ అన్నాడు ప్రకాశం.

"పెందరాళే రావటం ఏమిటి నా ముఖం? గంట లేటుగా వస్తేను!" చంటిదాన్ని మరో భుజం మీదకు మార్చుకుంది.

"మన ఇంటి వాళ్ళింట్లోంచి ఇందాకా స్టేషన్‌కి ఫోన్ చేశాను. గంట లేటన్నారు. గంటంటే ఇంకో అరగంట ఎలాగా అవుతుందని అనుకున్నాను!" సంజాయిషి చెప్పి పోర్టర్‌ని పిలిచాడు.

"మూడు రూపాయ లిప్పించండి!" సామాను చూపి పోర్టర్ అడిగేడు.

"ఏమిటీ? మూడు రూపాయలా? ఈ పెట్టే, బెడ్డింగూ, రెండు చేతిసంచులు ... ఈ నాలుగింటికీ మూడు రూపాయలా?" ఇంకా ఏదో అనబోతున్న ప్రకాశాన్ని 'డోన్ట్ కేర్' అన్నట్టుగా చూసి మరో కంపార్ట్‌మెంట్ దగ్గరకు వెళ్ళిపోయాడు పోర్టరు.

"సర్లే! పెట్టే, బెడ్డింగూ నేను తీసుకొస్తాను గానీ, ఈ సంచులు రెండూ నువ్వు పట్రా! తేలిగ్గానే ఉన్నాయిలే!" అంటూ వాటిని ఆమె చేతికి అందించి, పెట్టే, బెడ్డింగూ చెరో చేత్తో పట్టుకుని బయటకు నడిచేడు ప్రకాశం.

ఇద్దరూ ఆటో ఎక్కారు.

అప్పటికి సీత ఒళ్ళో పడుకున్న చంటిది నిద్ర లేచి, తన లేత పిడికిళ్ళు నోట్లో పెట్టుకుంటూ ఆవులించింది.

"అమ్మా! హైదరాబాద్ వచ్చేశావా?" చంటిదాని బుగ్గమీద సుతారంగా ముద్దుపెట్టుకుంటూ అన్నాడు ప్రకాశం.

"దీనితో నన్నొక్కత్తెనూ పంపటానికి మా వాళ్ళు చాలా బాధపడ్డారు. అసలు నాన్న నాతో సాయం వస్తా నన్నారు. మీ రెలాగా ఇక్కడ స్టేషన్‌కివస్తారుకదా—పెద్దాయన్ని ఇబ్బందిపెట్టడం ఎందుకని నేనే వద్దన్నాను!" చంటిదాన్ని భర్తకు అందిస్తూ చెప్పింది సీత.

మరికొంచెంసేపటికి ఆటో ఇంటిముందాగింది. సామాన్లన్నింటినీ నెమ్మదిగా లోపలకు చేర్చేడు ప్రకాశం.

"ఏమిటీ — పనిమనిషిని మాన్పించేశారా?" ఇల్లంతా ఇలా చిందర వందరగా ఉందేమిటి?" లోపలకు వస్తూనే అక్కడి వాతావరణం చూసి అడిగింది.

"దానికి ఒంట్లో బాగుండటం లేదట. వారం రోజుల్నుంచి పనిలోకి రావటం లేదు. ఆ విషయాలన్నీ తర్వాత మాట్లాడుకుందాం గానీ, ముందు కాఫీ సంగతి చూడు. ఈ లోగా నేను స్నానం కానిచ్చేసి వస్తాను. ఇవాళఆఫీసుకి తొందరగా వెళ్ళాలికూడాను." హడావిడిగా బట్టలు మార్చుకుంటూ అన్నాడు ప్రకాశం.

"పోనీ, ఈ ఒక్క రోజుకీ సెలవు పెట్టక పోయారా?" యాథాలాపంగా అడిగింది సీత.

"ఇయరెండింగ్‌లో సెలవు లెక్కన్నించివస్తాయి? ఆ మధ్య బారసాలకి మీ వూరొచ్చినప్పుడు ఉన్న నాలుగు సెలవులూ వాడేశాను. ఫరవాలేదులే! నువ్వేం హైరాన పడకు! కాఫీ ఒక్కటీ కలిపిచ్చేసి, నెమ్మదిగా పనులు చూసుకో —ఈ పూటకి భోజనం హోటల్లో కానించేస్తాను." టవల్ కట్టుకుని బాత్‌రూమ్‌లోకి నడిచేడు ప్రకాశం.

● ● ● ●

వాలుకుర్చీలో కూర్చుని వేడి కాఫీ తాగుతూ, పేపరు చూస్తున్న ప్రకాశం వీధి గుమ్మం దగ్గర ఆటో ఆగిన శబ్దం విని ఆటూ చూసేడు.

ఆటోలోంచి దిగుతున్న సీతనీ, పిల్లల్నీ చూసే సరికి ఒక వైపు ఆశ్చర్యం, మరో వైపు ఆనందం కూడా కలిగేయి అతనికి.

"అదేమిటోయ్? పిల్లలకు వేసవి సెలవు లయ్యే వరకూ అక్కడే ఉంటానన్న దానివి అప్పుడే వచ్చేశా వేమిటీ?" లోపలకు వస్తున్న సీతకు కళ్ళతోటే స్వాగతం చెబుతూ అడిగేడు.

"ఏం ... రాకూడదా?"

"అబ్బే! పది రోజులు కూడా ఉండకుండా వచ్చేస్తేను — కొంపదీసి మీ అన్నయ్యలు వెళ్ళి పొమ్మన్నా రేమోనని అనుమానం వచ్చింది..." వేళాకోళం ధ్వనించేలా అన్నాడు.

"ఇంటాడపడుచుకి అన్నం పెట్టలేని దరిద్రులేం కాదు మా అన్నయ్యలు! మీరు రాకపోయినా మీ బట్టలకోసం రెండు వందలు పంపించారు!" గర్వంగా చెప్పింది సీత.

"అవున్నాన్నగారూ! అప్పుడే వెళ్ళిపోవద్దని పెద్ద మామయ్య ఎంత చెప్పినా అమ్మ విన్లేదు. మీ రొక్కరూ ఇక్కడ ఏం కష్టపడిపోతున్నారో అని బెంగ పెట్టేసుకుంది!" బూటు లేసులు విప్పు కుంటూ అసలు విషయం చెప్పేడు రవి.

"మీకు అన్నం వండుకోటం సరిగ్గా రాదట. హోటల్ భోజనం పడదట! ఈ మధ్య అప్పుడప్పుడు మీకు ఒంట్లో బాగుండటం లేదట! ... అలా అని అమ్మ మామయ్యకి చెప్పింది." అరుణ అందించింది.

ఆ మాటలు విన్న ప్రకాశం అప్రయత్నంగా సీత వేపు చూసేడు. అతని కళ్ళకు సీత మసక మసగ్గా కనిపించింది. సీతక్కూడా ఆ క్షణంలో ప్రకాశం అలాగే కనిపించేడు. ఎందుకంటే, ఇద్దరి కళ్ళలోకీ ఒకేసారి కన్నీళ్ళు ఉబికి వచ్చేయి కనక!

అవి కన్నీళ్ళు కావని ఇద్దరికీ తెలుసు! అవి అను రాగపు సంకెళ్ళు! ఆ సంకెళ్ళు భార్యాభర్తల అనుబం ధాన్ని ఎలా కట్టేసి ఉంచుతాయో, ఎంత బలంగా ఆకర్షించుకుంటాయో పిల్లలకేం తెలుసు?

"ఈసారి ఎందుకో మిమ్మల్ని వదిలి మా వూర్లో ఉండాలనిపించలేదండీ! అందుకే వచ్చేశాను!" ఆ రాత్రి పిల్లలిద్దరూ పడుకున్న తర్వాత భర్తపక్కకు చేరిన సీత చెప్పింది.

"మన పిల్లలిద్దరి మీదా ఒట్టేసి నీ కో నిజం చెప్పనా, సీతా?" ఆమెను తన గుండె మీదకు లాక్కుంటూ అడిగేడు ప్రకాశం.

"ఏమిటీ?"

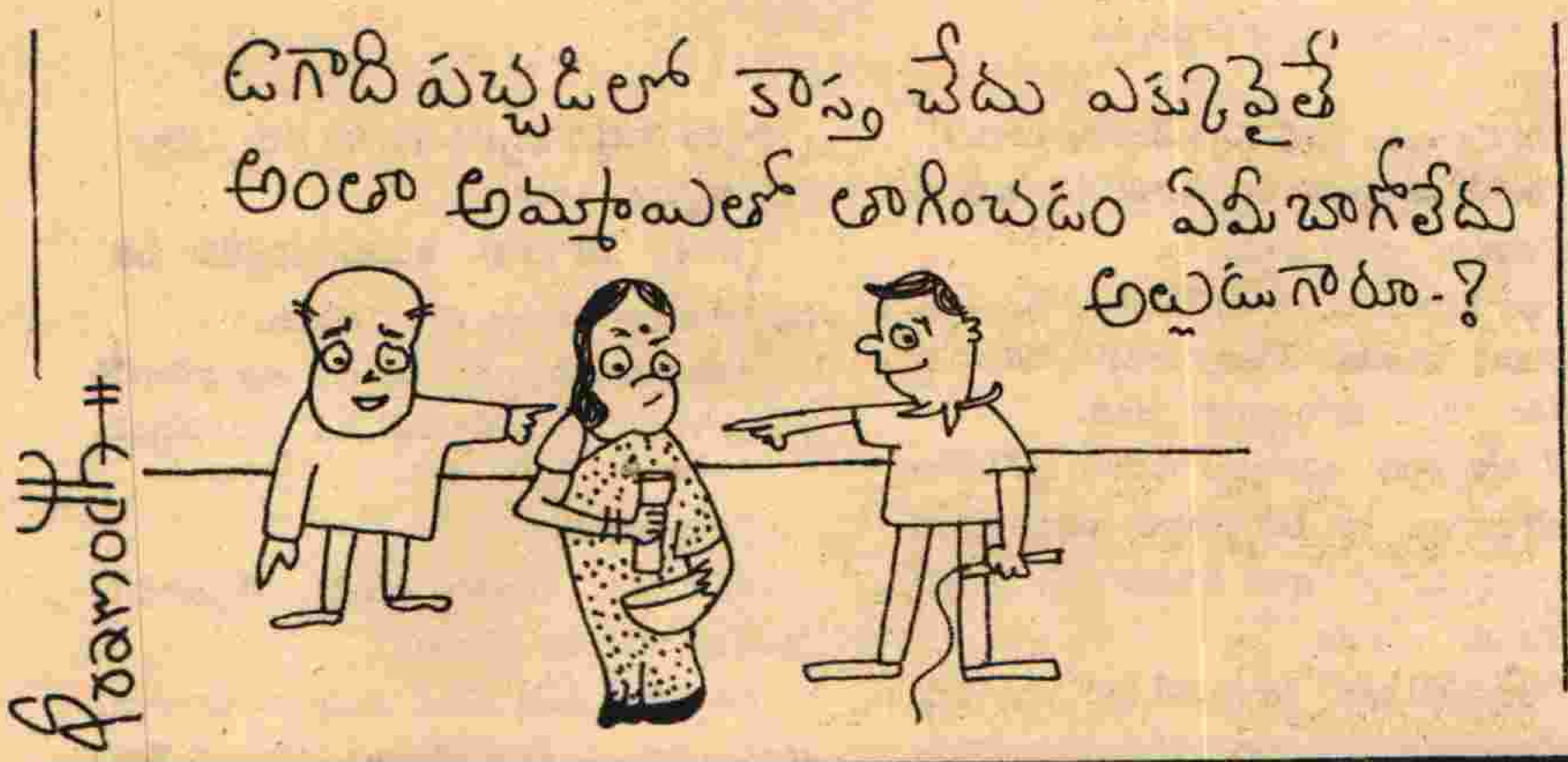

"వెంటనే బయల్దేరి వచ్చేయమని ఇవాళ నీకు ఉత్తరం రాయా లనుకున్నాను ... ఈ లోగా నువ్వే వచ్చేశావు! ఆశ్చర్యంగా లేదూ?"

ఆ మాటలకు సీత పులకించి పోయింది.

"ఏమండీ ... ఇకనించీ ఎక్కడకు వెళ్ళవలసి వచ్చినా మనిద్దరం కలిసే వెడదామండీ!" భర్త గుండెలో గువ్వలా ఒదిగిపోయింది.

● ● ● ●

గడియారం పదకొండు గంటలు కొట్టింది.

గదిలో వెలుగుతున్న 'బెడ్ లైట్' నీలం వెలుతుర్ని పంచుతోంది. గోడమీద బల్లి దీపం పురుగులకోసం కాపు కాస్తోంది.

మంచం మీద పడుకున్న సీత గోడమీద ఉన్న బల్లివేపే పరిశీలనగా చూస్తోంది.

"సీతా! నిద్ర రావటం లేదా?" అడిగేడు ప్రకాశం.

"లేదండీ! అదిగో... ఆ బల్లిని చూస్తున్నాను! మనుషుల కున్నట్టే దానికీ ప్రేమలూ, ఆప్యా యతలూ ఉంటాయా అని ఆలోచిస్తున్నాను!"

నవ్వొచ్చింది ప్రకాశానికి.

"అర్థంలేని ఆలోచనలు పెట్టుకుని నిద్ర మానేస్తే, ఆరోగ్యం పాడవుతుంది. కళ్ళు మూసుకుని పడుకో!" అన్నాడు.

"మరి మీరు కూడా నిద్ర పోలేదుగా ... మీ ఆరోగ్యం పాడవదా?" భర్త వైపు తిరిగి అడిగింది.

"నాదా? నేనంటే ... నే నిప్పటిదాకా — ఏదో పుస్తకం చదువుకుని ..." ఏం చెప్పాలో తెలియక తికమక పడుతున్న భర్త అవస్థని గమనించిన సీతకీ నవ్వొచ్చింది.

"నాకు తెలుసు ... మీరు కూడా అరుణ గురించే ఆలోచిస్తున్నారు కదూ?" అడిగింది.

"ఇందులో ఆలోచించటాని కేం ఉందోయ్? మంచి సంబంధం చూసి పెళ్ళి చేసేం... హాయిగా అత్తవా రింటికి పంపుకున్నాం. రేపట్నించీ అది సుఖంగా కాపురం చేసుకుని నీలాగే పిల్లల్ని కంటుంది!"

"మగ పిల్లల్ని ఎంత మందినికన్నా ఫరవాలేదండీ— కానీ ఆడపిల్లల్ని మాత్రం కనకూడదు!" ఆ మాట అంటున్న సీత గొంతులో ఆవేదన ధ్వనించింది.

"అవును, సీతా! ఆడపిల్లని ఒక అయ్య చేతిలో పెట్టి అత్తవారింటికి పంపేటప్పుడు తల్లితండ్రు లెవరికైనా అలాగే అనిపిస్తుంది. అంతమాత్రంచేత ఇలాంటి తియ్యని అనుభూతిని వదులుకోగలమా, చెప్పు?—మనిషి జీవించినంత కాలం ఈ అను బంధాలూ, అనుభూతులూ తప్పవు!" భార్యకు వూరట కలిగించే మాటలు చెప్పాలని తాపత్రయ పడుతున్న ప్రకాశం గొంతులోనూ విషాదం విని పించింది.

"ఏమోనండీ! తెల్లవారి లేస్తే అరుణ అత్తవా రింటికి వెళ్ళిపోతే ఇంక ఈ ఇంటి కళే పోతుందేమోనని పిస్తోంది. ఒకవైపు తన చదువేదో చదువుకుంటూనే, మరోవైపు ఇంట్లో బోలెడంత చాకిరీ చేసేది. కాస్తంత తల నొప్పిగా ఉందని పడుకుంటే చాలు, అడక్కపోయినా వచ్చి అమృతాంజనం రాసేది ..." సీతకు కన్నీ రాగటం లేదు. కన్న హృదయం కలతపడి పోతోంది.

"నిజమేనోయ్...మనం అంటే అరుణకి ఆపేక్ష ఎక్కువ. అసలు ఆడపిల్లలందరికీ అంతేనేమో! తల్లితండ్రులకు తల కొరివి పెట్టేది మగపిల్లాడే కావచ్చు! కానీ వాళ్ళను అస్తమానూ తలుచుకునేది ఆడపిల్లలే! ... ఆ విషయం నువ్వు అప్పుడప్పుడు రుజువు చేస్తూనే ఉంటావుగా ...!"

"ఏమండీ! నే వెళ్ళి అరుణను పిలుచుకొస్తా నండీ!" హఠాత్తుగా లేవబోయింది సీత.

"ఎందుకూ?"

"ఈ రాత్రికి నా దగ్గరే పడుకోమంటాను. ఎలాగా రేపు వెళ్ళిపోతుంది గదా!"

"చూడగా చూడగా నీకు మతి పోయినట్టుంది. అవతల అల్లుడున్నాడనే విషయం మరిచిపోయావా? మనకంటే వయసయిపోతోంది కనక వేరు వేరు మంచాల మీద పడుకున్నాం. కానీ వయసులో ఉన్న వాళ్ళు! అందులోనూ పది రోజుల క్రితం పెళ్ళయిన వాళ్ళు ... ఈ సమయంలో నువ్వు రమ్మంటే మాత్రం అమ్మాయి వచ్చి నీ పక్కలో పడుకుం టుందా?" నవ్వుతూ మందలించాడు ప్రకాశం.

తన తొందరపాటుకి సిగ్గుపడింది సీత.

"పిచ్చి పిచ్చి ఆలోచనలు కట్టిపెట్టి కళ్ళు మూసుకుని పడుకో! చీకటితోనే లేవాలి! వాళ్ళ రైలు ఆరింటికే!" హెచ్చరించాడు.

కానీ సీతకి నిద్ర పడితేగా?!

"ఏమండీ!" మరి కొంతసే పయ్యాక మళ్ళీ పిలిచింది.

"ఏమిటే ... నిద్రపొమ్మని చెప్పలేదూ?"

"నిద్ర రావటం లేందే నన్నేం చేయమంటారు?"

"పొన్లే! నన్నయినా నిద్ర పోనియ్!" దుప్పటి మెడ వరకూ లాక్కున్నాడు.

"అలాగే! కానీ ఆ గుంటూరు వాళ్ళ సంబంధం మన రవికి ఖాయం చేసేద్దామండీ!" లేచి వచ్చి ప్రకాశం పక్కన కూర్చుంటూ అంది.

"సరిపోయింది! అమ్మాయి గురించి ఆలోచనలు అయిపోయాయి. ఇక అబ్బాయిగారి గురించి మొద లెట్టే వన్న మాట!" తాను కొంచెం జరిగి భార్యకు చోటిచ్చాడు ప్రకాశం.

"అవునండీ! ఇంకో ఏడాది పోతే మన వాడు పెద్ద ఇంజనీరవుతాడు. బోలెడంత సంపాదించుకుంటాడు. మనకు మాత్రం లోటేముంది కనక? అందుకే వాళ్ళు కట్నం ఎంతిస్తామన్నా సరే ఒప్పేసుకుందాం! అమ్మాయి అచ్చం మన అరుణ లాగే ఉంటుందండీ. అప్పు డసలు నా కే బెంగా ఉండదు. అరుణని చూసు కున్నట్లే మనం ఆ పిల్లనికూడా చూసుకుందాం!" గబగబా మాట్లాడేస్తున్న సీత వైపు అలాగే చూస్తూండిపోయాడు. కన్నతల్లి హృదయాన్ని ఆవిష్కరించ చూడగలిగాడు.

"ఏమిటి... మాట్లాడరేం?" మళ్ళీ రెట్టించి అడిగింది.

"అమ్మాయి వెళ్ళిపోతూందనే ఆందోళనలో నువ్వు ఏమిటేమిటో మాట్లాడేస్తున్నావు! చదు వయిన తరవాత ఉద్యోగంలో చేరితేనే కానీ తన పెళ్ళి ప్రసక్తి తేవద్దని ఇప్పటికి పదహారు సార్లు చెప్పాడు రవి! జ్ఞాపకం ఉందా?"

ప్రకాశం మాటలకు బదులు చెప్పలేని సీత నిస్సహాయంగా శూన్యం లోకి చూసింది.

మరునాడు పొద్దున్న అరుణ అత్తవారింటికి ప్రయాణమైనప్పుడు కన్నీటితో వీడ్కోలు చెప్పింది.

• • •

"నాన్నగారూ!"

రవి తనను పిలుస్తూ తట్టి లేపుతూంటే మెలకువ వచ్చేసింది ప్రకాశానికి.

కళ్ళు తెరిచి కిటికీ లోంచి బయటకు చూశాడు. తూర్పు దిక్కున ఇంకా వెలుతురు కనిపించ లేదు.

"ఏమిట్రా?" రవి వైపు చూశాడు ఆవులిస్తూనే.

"నేను స్టేషన్‌కి వెళ్ళొస్తాను. పాలు వస్తే పోయించుకోండి!" రిస్ట్‌వాచి చేతికి పెట్టుకుంటూ చెప్పాడు రవి.

"స్టేషన్‌కా?" అర్థం కాలేదు ప్రకాశానికి.

"అవున్నాన్నా! ఇవాళ శ్యామల వస్తూందిగా! స్టేషన్ కెళ్ళి రిసీవ్ చేసుకోవద్దూ?"

ప్రకాశానికి అసలు విషయం అప్పుడు గుర్తు కొచ్చింది.

'మరిచే పోయాను! కోడలు ఇవాళే వస్తూంది కదూ!' మనసులోనే అనుకుని గడియారం వైపు చూశాడు.

"అయిదున్నర!"

"ఆరింటికి అలారం పెట్టానన్నావు కదూ?" అడిగాడు ప్రకాశం.

"ఔననుకో! కానీ ముందే మెలకువ వచ్చేసిందండీ! ఎలాగా లేచాను కదా అని రెడీ అయిపోయాను!"

"అయినా బండి ఏడున్నరకో, ఎనిమిదింటికో కదరా! ఇప్పటినించీ వెళ్ళి ఏం చేస్తావు?" అడిగాడు మళ్ళీ.

"ఏమో! రైళ్ళని నమ్మటానికి వీల్లేదు! ఒకోసారి 'బిఫోర్ టైమ్'వచ్చేస్తాయి,నాన్నగారూ!"తడుముకో కుండా చెప్పి, మళ్ళీ తండ్రి మాటలకు అవకాశం ఇవ్వకుండా బయటకు నడిచాడు రవి.

ఆ సమాధానం విన్న ప్రకాశానికి నవ్వొచ్చింది. అప్రయత్నంగానే ఎదురుగా ఉన్న ఫోటో వైపు చూశాడు.

ఫోటోలో ఉన్న సీత నవ్వుతూంది.

'చూశావా, సీతా! నువ్వు కోరుకున్నట్టే నీకు వచ్చిన పిల్ల ఇవాళ ఈ ఇంటి కోడలుగా కాపురాని కొస్తూంది.నీ కొడుకు తొందర చూశావా? బండికి ఇంకా రెండు గంటలు టైమున్నా అప్పుడే స్టేషన్‌కి వెళ్ళిపోయాడు.' ఫోటోలో ఉన్న సీతకు కంప్లెయింట్ చేశాడు ప్రకాశం.

'అవును, అన్నీ మీ పోలికలే వచ్చాయి. ఏం చేస్తాం?' సీత మాట్లాడినట్టు అనిపించింది.

చెమ్మగిల్లుతున్న కళ్ళు తుడుచుకున్నాడు ప్రకాశం.

★